

Sygn. akt I AGa 198/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SO del. Grażyna Wołosowicz (spr.)
Protokolant	:	Sylwia Radek-Łuksza

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. L.**

przeciwko **(...) w R.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 13 kwietnia 2018 r. sygn. akt VII GC 8/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powód T. L. (...) z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) w R. nakazem zapłaty kwoty 193.605,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi w transakcjach handlowych:

a) od kwoty 15.798,10 zł od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;

b) od kwoty 33.726, 60 zł od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;

- c) od kwoty 60.338,88 zł od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- d) od kwoty 83.742,34 zł od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia nakazu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosił, że w ramach działalności gospodarczej dostarczał pozwanemu opakowania, które pozwany wykorzystywał w swojej działalności gospodarczej. Zamówienia były realizowane na podstawie zamówień wysyłanych przez pozwanego. Pozwany z wyżej wymienionych faktur uregulował jedynie częściowo fakturę nr (...), z której do zapłaty pozostało mu 15.798,10 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 14 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt VII Gnc 492/17 Sąd Okręgowy w Białymstoku nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 193.605,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi w transakcjach handlowych za opóźnienie od kwot:

- a) od kwoty 15.798,10 zł od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- b) od kwoty 33.726, 60 zł od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- c) od kwoty 60.338,88 zł od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- d) od kwoty 83.742,34 zł od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty

oraz kwotę 6.037,25 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od w/w nakazu pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i przeprowadzenie dowodów wymienionych w treści uzasadnienia sprzeciwu na okoliczności wskazane bezpośrednio przed powołaniem rzeczowych dokumentów, w tym dowodów z dokumentów załączonych do sprzeciwu oraz zeznań świadka, przesłuchania stron oraz opinii biegłego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zaprzecza twierdzeniom powoda. Podał, że w ramach poszczególnych dostaw coraz więcej opakowań nie wytrzymało normatywnego obciążenia, bowiem kartony były nieprawidłowo wykonane co uniemożliwiało ich prawidłowe złożenie i transport warzyw. Wskazał, że sukcesywnie pogarszała się jakość opakowań dostarczonych przez powoda. W efekcie po stronie pozwanej powstała szkoda majątkowa wynikająca ze złej jakości dostarczonych przez powoda opakowań. Podał, że dokonał kompleksowej analizy stanu i jakości opakowań dostarczonych przez powoda i wysłał powodowi pismo - notyfikację wad w dniu 20 października 2017 r. Powód zaś nie uznał reklamacji i zażądał zapłaty za wskazane w pozwie faktury. Wskazał także, że w okolicznościach sprawy nabył skuteczne uprawnienie do zrealizowania roszczenia z rękojmi za wady fizyczne nabytych towarów na podstawie art. 560 § 1 i 3 w zw. z art. 556 k.c. z uwagi na wady fizyczne produktów, podając że mając na uwadze daty dostawy towarów w jego ocenie nie upłynął termin, o którym mowa w przepisie art. 568 § 1 i 2 k.c. Wskazał, że w jego ocenie powództwo jest bezzasadne i nie ma żadnych przesłanek ku temu, żeby powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty objętej żądaniem pozwu.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wniósł o oddalenie wszystkich wniosków dowodowych zgłoszonych przez pozwaną ewentualnie z ostrożności procesowej wniósł o wydanie wyroku częściowego i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 193.289,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami w transakcjach handlowych od kwot takich samych jak w pozwie.

W dniu 16 marca 2018 r. na rozprawie powód złożył wniosek o wydanie wyroku częściowego wraz z wnioskiem dowodowym, zmieniając pkt. II odpowiedzi na sprzeciw, w ten sposób, że wniósł o wydanie wyroku częściowego

i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 176.225,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami w transakcjach handlowych za opóźnienie od kwoty:

- a) 33.726,60 zł od dnia 28 lipca 2018 r. do dnia zapłaty,
- b) 58.756,93 zł od dnia 28 lipca 2018 r. do dnia zapłaty,
- c) 83.742,34 zł od dnia 28 lipca 2018 r. do dnia zapłaty.

Wniósł również o przeprowadzenie dowodu z szeregu dokumentów na okoliczność dostarczenia przez powoda zareklamowanych opakowań..

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku: zasądził od pozwanego (...) w R. na rzecz powoda T. L. kwotę 193.605,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot: 15.798,10 zł – od dnia 04.07.2017 r. do dnia zapłaty, 33.726,60 zł – od dnia 28.07.2017 r. do dnia zapłaty, 60.338,88 zł – od dnia 28.07.2017 r. do dnia zapłaty i 83.742,34 zł – od dnia 01.08.2017 r. do dnia zapłaty (punkt 1.) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.098 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2.).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynikało, że w przedmiotowej sprawie żadna ze stron nie kwestionowała faktu, że w ramach łączącej ich współpracy doszło do zawarcia umowy sprzedaży opakowań przez powoda. Powód realizował dostawy na podstawie zamówień wysyłanych przez pozwanego. Do każdego zamówienia powód wystawiał dokument WZ, do którego po dokonaniu dostawy wystawiana była dana faktura. Z tego tytułu zostały wystawione 4 faktury. Były to faktura VAT (...) z 2 czerwca 2017 r. z 30 dniowym terminem płatności (2017.07.02) wraz z zamówieniem nr (...) która została częściowo opłacona i do zapłaty pozostała kwota 15.798,10 zł, faktura VAT (...) z 27 czerwca 2017 r. z 30 dniowym terminem płatności (2017.07.27) wraz z zamówieniem nr (...) oraz (...) na kwotę 60.338,88 zł, faktura VAT (...) z 27 czerwca 2017 r. z 30 dniowym terminem płatności (2017.07.27) wraz z zamówieniem nr (...) na kwotę 33.726, 60 zł oraz faktura VAT (...) z 30 czerwca 2017 r. z 30 dniowym terminem płatności (2017.07.30) wraz z zamówieniem nr (...) oraz (...) na kwotę 83.742,34 zł. Strona pozwana nie kwestionowała również tego, że nie opłaciła wskazywanych przez powoda w pozwie faktur, za wyjątkiem częściowego opłacenia faktury VAT (...) z 2 czerwca 2017 r. i do zapłaty z tej faktury pozostała kwota 15.798,10 zł.

Z uwagi na powyższe zdaniem Sądu I instancji, rozpatrzenia w niniejszej sprawie wymagały zatem kwestie podnoszone przez pozwanego, którego wolą było przeciwdziałanie roszczeniu powoda o zapłatę związane ze zgłoszonym przez niego uprawnieniem z rękojmi o obniżenie ceny.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z dyspozycją art. 563 § 1 k.c. przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku, gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu. Zgodnie zaś § 2. Do zachowania powyższego terminu wystarczy wysłanie przed jego upływem zawiadomienia o wadzie. Wywodził, że innymi słowy warunkiem skorzystania przez kupującego w transakcjach między przedsiębiorcami z uprawnień wynikających z przepisów o rękojmi jest, co do zasady, zachowanie przez kupującego wymaganych w danych okolicznościach aktów staranności. Pierwszym aktem staranności, o którym wspomina komentowany przepis, jest zbadanie rzeczy przy jej odbiorze. Drugim aktem staranności jest z kolei zawiadomienie sprzedawcy przez kupującego o wykryciu wady niezwłocznie po jej wykryciu. Jednak w drodze wyjątku niezachowanie aktów staranności nie spowoduje utraty praw z rękojmi, jeśli sprzedawca wiedział o wadzie albo zapewnił kupującego, że wady nie istnieją (art. 564 k.c.).

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazywał, że pozwany w żadnym stopniu nie wykazał, aby dokonał tych aktów staranności, które otwierałyby przed nim możliwość skorzystania z instytucji rękojmi, na którą wskazywał w sprzeciwie. Strony, jak wynika z materiału dowodowego sprawy współpracowały ze sobą zarówno przed, jak i po transakcjach handlowych, których dotyczy spór. Świadczą o tym inne dotyczące sprzedaży opakowań

faktury VAT o nr: (...) z dnia 31.05.2017 r., (...) z dnia 01.06.2017 r., (...) z dnia 02.06.2017 r., (...) z dnia 21.07.2017 r., (...) z dnia 31.07.2017 r. (wezwanie do zapłaty k.38, korespondencja pozwanego - pismo z k. 116). Podkreślał, że w sprzeciwie wskazywał, że przedmiotowe opakowania kartonowe wykorzystywał do przewozu warzyw i dostarczeniu ich odbiorcom w kraju i za granicą. Jak sam wskazał, duża część opakowań miała oderwane uchwyty, co uniemożliwiało ich prawidłowe złożenie i transport warzyw, kartony były wadliwej konstrukcji. Było to podstawą zwrotu pozwanemu przez jego kontrahenta - firmę (...) 732 sztuk kartonów, o czym powód został powiadomiony drogą elektroniczną w dniu 01.09.2017 r.

Ustosunkowując się do tej kwestii Sąd Okręgowy uznał, że reklamacja ta nie dotyczyła towaru objętego sporem. Z maila z dnia 01.09.2017 r. wynika, że dotyczyła ona kartonów dostarczonych przez pozwanego firmie (...) dnia 31.07.2017 r. (k.115) i jak wykazał to powód dowodami dołączonymi do odpowiedzi na sprzeciw (k.148-152) oraz do pisma procesowego z dnia 15.03.2018 r. (k.192-197) dotyczyła opakowań (...) 6 kg, na które była wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 17.08.2017 r. i które to opakowania dostarczono pozwanemu w lipcu 2017r. Bezspornie należność z tej faktury nie była przedmiotem żądania pozwu, w związku z czym zarzuty odnoszące się do tej należności okazały się bezprzedmiotowe. Korespondencja mailowa pochodząca od kontrahenta pozwanego dołączona do sprzeciwu, pochodząca od kontrahenta pozwanego firmy (...) - jak ustalono na rozprawie, w części dotyczącej opakowań na ogórki (maile z 27 i 29.06. i 03.07.2017 r.) nie dotyczyła przedmiotowych dostaw. Natomiast reklamacje dotyczące opakowań na pomidory tj. z dnia 06.06.2017 r., z 10.0.2017 r. i 02.08.2017 r. w ilości 67 sztuk mogłyby dotyczyć ewentualnie przedmiotowych faktur, jednakże pozwany nie wskazał, której konkretnie faktury.

W piśmie z dnia 23 października 2017 r. (k. 116) pozwany w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty wskazał, że roszczenie powoda nie może zostać zaspokojone z uwagi na szereg wad towarów objętych szeregiem faktur. Prawdą jest, że wśród tych faktur znajdowały się faktury objęte pozwem, co nie zmienia tego, że jego reklamacja sformułowana jest niezwykle ogólnie. Pozwany twierdzi bowiem w tym piśmie, że znacząca część opakowań jest wadliwa, część nie ma właściwości pozwalających na ich prawidłowe złożenie, a część opakowań nie zapewnia oczekiwanego poziomu zabezpieczenia transportowanych warzyw przez wypadnięciem czy zgnieceniem.

W ocenie Sądu I instancji wskazania pozwanego są jednak na tyle ogólne, że nie da się powiązać konkretnych uszkodzonych towarów z konkretną dostawą, a w konsekwencji i fakturą. Podkreślić należy, że poza ogólnymi twierdzeniami dotyczącymi pogorszenia jakości opakowań dostarczanych przez powoda, stwierdzeniami dotyczącymi wadliwości opakowań, które nie nadawały się do sklejenia pozwany nie wykazał w żadnym stopniu by kwestie, na które wskazywał powiązane były z dostawą towarów objętych żądaniem pozwu.

Sąd Okręgowy wskazywał, że w wyroku z dnia 22 listopada 2016 r. I ACa 396/16 Sąd Apelacyjny w Gdańsku wskazał, że obrocie profesjonalnym zamawiający winien zamówione elementy opakowań zbadać w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach takiego rodzaju i zawiadomić przyjmującego zamówienie niezwłocznie o dostrzeżonej wadzie, a w wypadku, gdy wada wyszła na jaw dopiero później - niezwłocznie po jej wykryciu. Wady, na których istnienie powołuje się w niniejszej sprawie pozwany - to że opakowanie było porysowane, miało skazy, odkształcało się przy formowaniu pudełek, powinny być dostrzeżone i zgłoszone przy odbiorze każdej z dostaw a na pewno nie później niż po zbadaniu konkretnej partii towaru przez dział kontroli jakości pozwanego, czy też w trakcie składania opakowań. Tym bardziej zaniechania w tym zakresie obciążają pozwanego, zważywszy, że miał zastrzeżenia co do jakości poprzednich dostaw, o czym pisze wprost w piśmie z dnia 23.10.2017 r. Skoro pozwany zauważał jak twierdzi pogarszająca się jakość opakowań, to winien jako profesjonalista dokonywać bardziej wnikliwej kontroli otrzymywanych od powoda kolejnych partii towaru poprzez ich zbadanie, co wynika z treści art. 563 § 1 k.c. Co więcej, z dokumentacji zdjęciowej dołączonej do sprzeciwu (abstrahując od wątpliwej jakości dowodowej i braku zabezpieczenia choćby części reklamowanych opakowań) wynika, że w części zarzucane wady (załamania, brak noża czy otworów) były zauważalne poglądowo jeśli nie przy odbiorze, to chociażby podczas kontroli wewnętrznej przed wprowadzeniem ich do dalszego użycia. Skoro strony, co Sąd już podkreślał stale współpracowały, zarówno przed jak i po wystawieniu faktur objętych przedmiotowym powództwem. Nadto pozwany wskazując na obniżenie jakości towarów dostarczonych przez powoda w żadnym stopniu nie wykazał dlaczego jako przedsiębiorca w dalszym ciągu korzystał z usług powoda, nie zgłaszając od razu reklamacji, skoro już na pierwszy rzut oka często widać było, iż kartony były uszkodzone. Ponadto koniecznym,

w ocenie Sądu I instancji było przepisanie stwierdzonych wad do konkretnej dostawy i wystawionej z tego tytułu faktury, czemu pozwany nie sprostał.

Sąd Okręgowy przypominał, że fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest zasada określona w art. 6 k.c., zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jedną z naczelnych zasad postępowania cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności, wskazująca, że trzon materiału procesowego i podstawę rozstrzygnięcia stanowią twierdzenia i dowody przedstawione przez strony. Pozwany nie przedstawił nie tylko żadnego dowodu, który stanowiłby przeciwagę dla twierdzeń powoda (wykazanych fakturami i pozostałymi dokumentami), ale też nie przedstawił nawet twierdzeń dotyczących wadliwości konkretnych dostaw. W sprzeciwie od nakazu zapłaty i pozostałych pismach procesowych wskazał wprawdzie, że przesłuchanie świadków mogłoby wyjaśnić kwestie związane z wadliwością opakowań, jednak nie przedstawił odpowiedniej tezy dowodowej, w szczególności, jakie konkretnie fakty mają wynikać z ich zeznań, podczas gdy z art. 258 k.p.c. strona powołująca się na dowód ze świadków obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, które mają być zeznaniami poszczególnych świadków stwierdzone. W tej sytuacji dowód z zeznań świadków, czy opinii biegłego (pomijając brak materiału badawczego) nie mogły w żaden sposób uzupełnić tych braków, bo ze swojej istoty nie mogą zastępować twierdzenia strony z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki prawne. Nadto część dokumentów dołączonych do sprzeciwu nie dotyczyła dostaw towarów objętych pozwem, zaś z drugiej strony niezrozumiałym w ocenie Sądu Okręgowego było, że jeżeli rzeczywiście jakość opakowań dostarczanych przez powoda tak się pogorszyła to pozwany chcąc dochodzić swoich roszczeń powinien był zabezpieczyć część opakowań, aby móc udowodnić swoje twierdzenia.

Podkreślał, że kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi nie tylko wtedy, gdy niezwłocznie nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie, ale także gdy nie zbada rzeczy w sposób przyjęty przy rzeczach danego rodzaju. W ocenie Sądu Okręgowego skoro jakość opakowań dostarczanych przez powoda znacznie się obniżyła to zadaniem kupującego było zbadanie tych kwestii i skontrolowanie choćby wyrywkowo tych towarów, czego pozwany nie dokonał. Nie wykazał, też aby dochował terminu do powiadomienia o wadach.

Sąd Okręgowy wywodził, że jeśli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar, dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Tym samym zatem strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści jakie uzyskabyła by aktywnym działaniem. Stąd Sąd na mocy art. 535 k.c. uwzględnił powództwo w całości jako w pełni uzasadnione i znajdujące oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, z którym w całości korespondowało.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd I instancji orzekł w oparciu o art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2016 r. 684 j.t.) odsetki za opóźnienie: od kwoty 15.798,10 zł od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 33.726, 60 zł od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 60.338,88 zł od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty i od kwoty 83.742,34 zł od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty. O kosztach procesu w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu zgodnie z art. 98 k.c. w zw. z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 13 kwietnia 2018 r. wniosła pozwana (...), która zaskarżyła ww. wyrok w całości zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 3 k.p.c., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadków wskazanych przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a to P. K., Ł. O., P. T., P. F. i M. M. (2) z uwagi na rzekomy brak znaczenia dla sprawy zeznań w/w świadków oraz spowodowanie zwłoki w postępowaniu, jak również poprzez całkowite pominięcie wnioskowanego przez pozwaną dowodu z przesłuchania stron,

podczas gdy w/w świadkowie (oraz strona) mieli zeznawać na okoliczności przedmiotowo istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia, a to na okoliczność podnoszonych przez pozwaną w sprzeciwie zarzutów materialnoprawnych, w zakresie roszczenia o obniżenie ceny, zidentyfikowania wadliwości opakowań, odnoszących się również do pozostałych opakowań, niewidocznych na przedłożonych do akt fotografiach i wysokości poniesionej przez pozwaną szkody, co skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., a także błędnym uznaniem, że Pozwana nie wykazała okoliczności dotyczących wadliwości dostarczonych przez powoda produktów, a także podstawy roszczenia o obniżenie ceny, podczas gdy zeznania w/w świadków oraz strony miały na celu wykazanie powyższych okoliczności, co doprowadziło Sąd I instancji do błędnych ustaleń w sprawie;

2. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 278 k.p.c. w zw. z art. 217 § 3 k.p.c., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ustalania stanu technicznego oraz szacowania ruchomości, z uwagi na rzekomy brak znaczenia w/w opinii dla sprawy oraz spowodowania zwłoki w postępowaniu, podczas gdy przedmiotowa opinia miała zostać przeprowadzona na okoliczności przedmiotowo istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia, a to na okoliczność podnoszonych przez Pozwaną w sprzeciwie zarzutów materialnoprawnych, co skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., a także błędnym uznaniem, że pozwana nie wykazała okoliczności dotyczących wadliwości dostarczonych przez powoda opakowań, a także podstawy roszczenia o obniżenie ceny, podczas gdy przedmiotowa opinia miała na celu wykazanie powyższych okoliczności, co doprowadziło Sąd I instancji do błędnych ustaleń w sprawie.

Wskazując na powyższe zarzuty, pozwana wnosila o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania oraz nałożenie na Sąd i instancji obowiązku przeprowadzenia dowodów wskazanych w zarzutach 1 i 2 powyżej,

2. ewentualnie, w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku o przeprowadzenie dowodów wskazanych w zarzutach 1 i 2 powyżej przed Sądem II Instancji oraz po ich przeprowadzeniu o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, oraz obciążenie Powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, wg. norm prawem przepisanych.

SĄD APELACYJNY USTALIŁ I ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w ocenie Sądu Apelacyjnego poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i uznaje za własne. Aprobuje także wyprowadzone przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie wnioski i oceny prawne.

W sprawie bezspornym było, że powód w ramach łączącej strony umowy o współpracy realizował dostawy opakowań na podstawie zamówień wysyłanych przez pozwanego. W związku z wykonywanymi dostawami opakowań doszło do wystawienia faktur VAT przedłożonych przez powoda w niniejszej sprawie. Bezspornym było również, że pozwany nie opłacił w całości ww. faktur, natomiast opakowania zostały dostarczone i odebrane przez pozwanego.

Ustalenia faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy poczynione przez Sąd Okręgowy są prawidłowe. Dokonując tych ustaleń Sąd I instancji nie naruszył przepisów postępowania cywilnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, wszechstronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy, szczegółowo w uzasadnieniu omówił dowody, na podstawie których dokonał ustaleń, a oceniając zebrany materiał dowodowy nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 k.p.c. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że dla skuteczności

podnoszonego przez pozwaną zarzutu nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącej odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności, skarżący powinni byli wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. w sprawie IV CKN 970/00; LEX 52753). Nie jest bowiem usprawiedliwiony zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wyłącznie z tej tylko przyczyny, że własna ocena dowodów dokonana przez strony jest odmienna od oceny Sądu. Pogląd taki był już wielokrotnie wypowiedziany w orzecznictwie. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo – skutkowych, przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. w sprawie II CKN 817/00, LEX 56906). Tymczasem, poddając analizie poprawność rozumowania Sądu I instancji według wskazanych powyżej kryteriów, Sąd Apelacyjny nie znalazł przesłanek mogących podważyć prawidłowość oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy.

Za chybione należało również uznać zarzuty dotyczące naruszenia norm zawartych w art. 217 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. Stosownie do treści art. 217 § 3 k.p.c. Sąd pomija bowiem twierdzenia i dowody jeżeli są one powoływane jedynie dla przedłużenia postępowania w sprawie, gdyż obowiązkiem Sądu jest koncentracja materiału dowodowego oraz zapewnienie mu sprawnego i szybkiego przebiegu, a to sprzeciwia się gromadzeniu materiału dowodowego przez strony, który nie ma dla mającego zapaść orzeczenia istotnego znaczenia. Mówiąc wprost polega to na odrzuceniu tych wszystkich elementów oferowanego przez strony materiału dowodowego, który jest zbędny do wydania rozstrzygnięcia co do zgłoszonego w sprawie żądania. W orzecznictwie wskazuje się, że powoływanie dowodów dla zwłoki ma miejsce zarówno wówczas, gdy okoliczności sprawy dla wykazania których zostały powołane są już dostatecznie wyjaśnione, jak i wtedy gdy nie mogą wyjaśnić spornych okoliczności albowiem dotyczą faktów bez istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Artykuł 227 k.p.c. uprawniał natomiast sąd do selekcji zgłoszonych dowodów, na skutek przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Oznacza to, że nie każde fakty przedstawiane przez stronę powinny być przedmiotem dowodu, gdyż sąd nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego ponad potrzebę procesową. Istotność faktów wiąże się zaś z podstawą faktyczną powództwa przez co istotne znaczenie mają tylko te fakty, które odpowiadają hipotezom tych przepisów prawa materialnego, które mają zastosowanie w sprawie. W tym kontekście, Sąd Apelacyjny aprobeuje oddalenie i pominięcie dowodów dokonane przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż pozwany aby skorzystać z uprawnień rękojmianych zgodnie z art. 563 § 1 i 2 k.c. powinien był pod rygorem utraty uprawnień dokonać aktów staranności, w tym zbadać stan opakowań przy ich odbiorze od powoda oraz zawiadomić sprzedawcę o wykryciu wady niezwłocznie po jej wykryciu. Chociaż w orzecznictwie brak jest wskazań co do rozumienia terminu „niezwłocznie” to z pewnością, nie może być on aż tak długi, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie ok. 6 miesięcy tj. dopiero w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym tj. w grudniu 2017r. (k. 53 akt), podczas gdy dostawy opakowań nastąpiły w dniu 1 czerwca 2017r. (k. 17 akt), 15 czerwca 2017r. (k. 21 akt), 25 czerwca 2017r. (k. 27 akt) i 28 czerwca 2017r (k. 31 akt).

Używając w art. 563 § 1k.c. niedookreślonego zwrotu „niezwłocznie” ustawodawca pozostawił sądowi swobodę dokonania oceny, czy w okolicznościach konkretnej sprawy zawiadomienie sprzedawcy o wadzie rzeczy nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki. Sąd I instancji taką ocenę przeprowadził, natomiast pozwana nie zdołała tej oceny podważyć. Ostatecznie, w ocenie Sądu Apelacyjnego termin do zachowania aktów staranności w przypadku profesjonalistów w niniejszej sprawie nie powinien być z pewnością dłuższy niż czternaście dni (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008r. V CSK 410/07, Legalis nr 140230).

Okoliczność ta zaś sprawia, że pozwany wobec niezachowania aktów staranności w istocie utracił uprawnienie do obniżenia ceny wynikającej z rękojmi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2004r., V CK 363/03, Legalis nr 278116; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2004r., IV CK 708/03, Legalis nr 277772; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008r., V CSK 174/08, Legalis nr 553548)., a zatem roszczenie powoda o zapłatę

ceny za opakowania słusznie zostało przez Sąd I instancji uwzględnione w całości. Z tej też przyczyny zbędne było przeprowadzanie dowodów zarówno z zeznań świadków i stron, jak i opinii biegłych na okoliczność, iż dostarczone pozwanej opakowania były dotknięte wadami, gdyż ostatecznie nie miałyby to i tak wpływu na wynik sprawy, a jedynie przedłużyłyby postępowanie w sprawie.

Z uwagi na powyższe, apelacja pozwanej jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu w całości na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach za drugą instancję orzeczono w myśl art. art. 98 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania w sprawie. Koszty zastępstwa procesowego powoda ustalono odpowiednio w oparciu o § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 1 pkt. 2) w zw. z § 2 pkt. 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

(...)